

երբ յանկարծակի արդեւք մ'է թեթեւ կը դըրպի ոտքին,
 Զեռք կ'երկնցնէն... Ո՛վ հրաշք, ո՛վ զարմանք. կը զգայ եղիկելն
 կը ճանչնայ որ այն գինք առաջնորդող կորսուած թեւն է.
 Ո՛հ, չի պատմուիր, խընտումէն ալ դուրս կ'ենէն ինքն իրմէ.
 Կը պագնէ այն թեւ ազատիչ, յարգանք կու տայ բիւրազդի,
 Բստոյդ է, և դեռ վախ ունի՝ չ'ըլլայ որ նորէն թռչի:
 Ազատ վրտանգէն, թէպէտ և մարմինն կը դողդըղար դեռ,
 Զուգեր բանի տեղ դնել ոչ իր վախն և ոչ այն տեղեր.
 Որոց թախծադէմ ու լռանիստ տեսքէն դեռ տակնուվրայ
 Յուզուած ինք ներսէն՝ անցելոյն շշուրդ՝ հաճոյք մը կը զգայ:
 Վերջապէս, բրնձած ձեռքն ուղղիչն անխաբ՝ ճամբայ կը մըտնէ,
 Դէպ 'ի այն կողմ միշտ դիմելով՝ ուր լոյսն իրեն կը սպասէ:
 Այն ինչ ըզմայլումն ըզդաց, Տէր Աստուած, երբ երկինք տեսաւ,
 Որ իրեն համար ծածկուած թռչէր խաւարած ընձաւ.
 Ինչ քաղցր հիացում վրան, ինչ վայելք աչքին չէր ժժեր
 Այն լուսապայծառ վեհ տարածութեան բովանդակ պատկեր.
 Քաղաք, շէն, գիւղ, դաշտ ու ծառեր՝ իրեն անանկ կ'երևան
 Որ կարծես աչքին առաջին անգամ հանդիպած ըլլան.
 Եւ այսպէս խորին մեծ ուրախութեան սրբաին չափ չըկար,
 Որպէս թէ՛ստ իրեն՝ այն օր աշխարհիս առջի օրն ըլլար:

ՏԸԼԻԼ

Խորհրդածորին. ԳԻ. Զ:

ՎԱՐԴ ԵՒ ՄԱՆՈՒՇԱԿ

« Բալոր ծաղկանց եմ թագուհին,
 » Բուրաստանիս՝ վայելք ու զարդ,
 Որ մի ասաց ինքնապանծ վարդ
 Խոնարհ և հեզ մանուշակին,
 Որ մի անկին բուրաստանին
 Քաղուած, կ'ապրէր աչք 'ի գետին.
 » Տե՛ս հասակիս վայելութիւն,
 » Իմ քաղցրիկ հոտ, իմ անոյշ գոյն
 » Կը գըրաւէ զ'իրտ ամենուն.
 » Մինչ խառն 'ի մէջ կանաչներուն
 » Քու կարճ հասակ, խիստ շատ անգամ
 » Կ'ըլլայ մարդկանց ոտից կոխան »:

Դարձաւ ասաց հեզ Մանուշակ,
 « Այդ շախազանց խօսքդ ու պարծանք՝
 » Են պարզ նշան տրգեղ սըրտի,
 » Թող չըփանալդ, վարդ, մէկ դի:
 » Աստարեալ տեսք, վայելութիւն,
 » Կը սիրեն միշտ մեծ պարզութիւն:
 » Համեստութիւն բարուց, լեզուի,
 » Տեսքին ընկերք են անբաժին.
 » Թէ սոցամէ մին պակասի՝
 » Գիտցիր՝ շատ վար է նորա գին »:
 Մանուշակէս առէք դուք դաս,
 Ո՛վ օրիորդ, եղիք ըզգաստ:

Հ. Գ. Վ. Գ.